

لَبَّيْكَ لَبَّيْكَ

لَبَّيْكَ لَبَّيْكَ اَي كَرَم، سَوْدَايِ تُسْت اَنْدَر سَرَم
ز اَب تُو چَرخِي مِي زَنَم مَانَد چَرخِ اَسِيَا
هَر گَز نَدَانَد اَسِيَا مَقْصُودِ گَرْدَش هَايِ خُود
كَاسْتُون قُوتِ مَاسْت اَوْ يَا كَسْبِ وَ كَارِ نَانِيَا
اَبِيَشِ گَرْدَانِ مِي كَنْد، اَوْ نَبِيْزِ چَرخِي مِي زَنْد
حَقِّ اَبِ رَا بَسْتَه كَنْد، اَوْ هَم نَمِي جَنْبِد ز جَا
-مولوي، ديوان شمس، غزل شماره ۲۱

-لَبَّيْكَ: قبول مِي كَنَم، امْرِ تُو رَا اطاعت مِي كَنَم.

-سودا: خيال، هوي و هوس

-نانيا: نانوا

پروردگارا امر تو را قبول مِي كَنَم، لبیک ای زندگی، که از آب جانبخش تو چرخي مِي زَنَم و حرکت مِي كَنَم، نه از چرخش من ذهني. چراکه توقف هلاکت است.

ما هرگز مقصود و گردش های زندگی را با من ذهني درک نخواهيم کرد.

ای زندگی اگر ما را مِي چَرخَانِي وَ مِي گُويِي تَوَقْفِ هَلَاكَتِ اسْت، براي كَسْبِ وَ كَارِ مَنِ اسْت، يا براي كَسْبِ وَ كَارِ خُودتِ؟!

زندگی هر لحظه ما را به چادر يكتايِي اين لحظه دعوت مِي كَنْد وَ مِي گُويِد بِيَا دَاخِلِ چَادِرِ، بِيَا دَاخِلِ چَادِرِ... .

زندگی مِي گُويِد براي ورود به چادر من بايد همیشه در راه باشي، ز آب جانبخش من چرخي بزني، و مرد رونده باشي. رونده کسی که همیشه در حال شناسايي است، نه اینکه چند همانيدگی شناسايي کرد بگويد که رسيدم، ديگر خلاص شدم. اين همان توقف است، همان ماجرای من ذهني است.

پس اسياب از چرخش، حرکت و پويايي، معنی اسياب پيدا مِي كَنْد. در غير اينصورت فقط يك دکوري است از اسياب بر روی طاقچه خانه مان.

لَبَّيْكَ لَبَّيْكَ اَي كَرَم، سَوْدَايِ تُسْت اَنْدَر سَرَم
ز اَب تُو چَرخِي مِي زَنَم مَانَد چَرخِ اَسِيَا
هَر گَز نَدَانَد اَسِيَا مَقْصُودِ گَرْدَش هَايِ خُود
كَاسْتُون قُوتِ مَاسْت اَوْ يَا كَسْبِ وَ كَارِ نَانِيَا
اَبِيَشِ گَرْدَانِ مِي كَنْد، اَوْ نَبِيْزِ چَرخِي مِي زَنْد
حَقِّ اَبِ رَا بَسْتَه كَنْد، اَوْ هَم نَمِي جَنْبِد ز جَا
-مولوي، ديوان شمس، غزل شماره ۲۱

با سپاس

-فريده از هلند